

[Rasmussen (Gylling).]

en lavere Krone eller en højere Krone end den nuværende var til Fordel for et eller andet Erhverv, men jeg tror da i Hovedsagen, man har Lov til at sige, at det er en afgørende Nødvendighed — saadan ser jeg i alt Fald paa det — for en Stat, og ikke mindst for en Stat som Danmark, som har en i Forhold til sin Størrelse saa stor Eksport og Import, at denne Kronekurs ligger fast. Man har da ogsaa Lejlighed til Gang paa Gang at konstatere, at ikke mindst en stor Del af den Prisstigning, hvad jeg senere skal komme ind paa, som giver Anledning til saa megen Diskussion, skyldes, at Kronen er skaaret ned. Nu er det ikke dermed sagt, at jeg mener, det var forkert at gøre det. Jeg mener, det var nødvendigt paa vedkommende Tidspunkt at gøre det, men jeg mener, at der kan være og maa være en Grænse for, hvorledes man kan lege med det Spørgsmaal. Selvfølgelig, kan man blive ved at holde Mystikken oppe, at her skete noget, at man har snydt, som man siger, den danske Landbefolkning paa det Spørgsmaal, kan det maaske tjene partipolitiske Formaal — endskønt jeg tvivler paa, at det gør det i Længden. Nogen reel Opgørelse af Forholdet er den Maade, man har fremstillet det Spørgsmaal paa, efter min Mening afgjort ikke. Man skal da ogsaa erindre, at Landbruget her har visse bestemte Grundsatninger, som vi maa tage i Betragtning under Diskussionen og Vurderingen af dette Forhold.

Vi maa heller ikke glemme fra Landbrugets Side, at vi er beskyttede, for saa vidt som der ikke her i Landet indføres Varer, som vi selv er i Stand til at frembringe, og det er da vel heller ikke helt urimeligt at tage et vist Hensyn til andre end Landbrugets egne Udøvere. Jeg tænker paa, at man her Gang paa Gang har fremsat Bemærkninger om, at vi i vor Handelspolitik ikke tager nok Hensyn til Samhandel, idet man ikke ønsker at fremskaffe mest muligt, men man søger navnlig at fremskaffe Varer til Gavn for Arbejderne og Industrien her i Landet.

Nu mener jeg, at man har Ret til at sige, at visse Hensyn kan man have Ret til at kræve af et Samfund ogsaa i Henseende til Igangsættelse af Arbejde baade af Hensyn til Erhvervene og af Hensyn til Arbejderne. Men lad det nu være, hvad det vil — jeg tør dristigt paastaa, at der bliver taget Hensyn over for Landbruget. De Beskyldninger, som Gang paa Gang fremsættes om dette Forhold, viser Kendsgerningerne jo Gang paa Gang ikke er rigtige.

Det viser sig Kvartal efter Kvartal, at den Samhandel, der finder Sted ikke mindst med Tyskland, er i Stand til at forbedres, næsten hver Gang Aftale finder Sted. Naar det er Tilfældet, forstaar jeg ikke, at man kan bruge og misbruge det Spørgsmaal paa den Maade, som man gør. Det var i høj Grad ønskeligt, om denne Samhandel kunde faa friere Former, end den har. Det ønsker vi vel alle sammen, men saa længe vi ikke er i Stand til at have fri Handel med andre, kan det ikke nytte at paaberaabe sig sine Synspunkter som Frihandelsmand og sine Ønsker om Frihandel, for der skal være nogen at frihandle med. Frihandel med sig selv tror jeg ikke fører til økonomiske Resultater af nogen som helst Værdi. Selv om man kunde ønske fri Samhandel mellem Landene snarest muligt, tror jeg alligevel, man tør sige, at under de nuværende Forhold er der ingen, der tør gaa ind for det, maaske med Undtagelse af et enkelt forholdsvis lille Parti, men ingen andre tør paa det nuværende Tidspunkt sige, at vi ganske roligt tør handle med Omverdenen, som vi vil, for noget saadant vilde i høj Grad komme til at gaa ud over netop Landbruget.

Venstres ærede Talere, som navnlig i de senere Dage ikke har lagt Sordine paa herinde, har ogsaa beskæftiget sig en Del med den Prisstigning, der er fremkommet, ikke saa meget den, som er fremkommet paa Landbrugsvarer, men den, som finder Sted overalt inden for Landets Grænser. Det er, synes jeg, lidt dristigt, hvis man derigennem vil udtrykke, at Venstre ikke har Ansvar eller Skyld for Prisstigningen. Jeg ser i denne Forbindelse bort fra Prisstigningen paa Landbrugsvarer, for den vil Partiet selvfølgelig ikke fralægge sig Medansvar for, men sigter til Prisstigningen i Almindelighed. Det er Gang paa Gang gaaet saadan, at naar vi har været enige om at gennemføre Lovforslag med Hensyn til Landbruget eller andre Ting, og naar Dækning derfor skulde fremskaffes, er det, medens Venstre havde Magten, blevet hævdet fra Venstres Side, at man ikke kunde gaa med til at tage Dækningen paa den direkte Beskatning, men Gang paa Gang blev det nødvendigt for at gennemføre disse af alle tilsluttede Love at tage en hel Del af de Beløb, man maatte fremskaffe til Dækning af Udgifterne, ad indirekte Vej. Naar det er Tilfældet, kan Venstre ikke frigøre sig for et stort Ansvar netop for Prisstigningen paa en Række af de Omraader, man her taler om.

Jeg kan i denne Forbindelse pege paa et